Излази квартално
Година XVII • Број 41
Пролеће/ лето 2024

БУДИЛНИК

Лист Геронтолошког центра “Нови Сад”
Бесплатан примерак

Фолклорна секција клубова наступила у КС „Ађшег“

ГЦ„Нови Сад“ учесник Међународне конференције „Дани социјалне заштите“

Здравствена заштита ГЦ „Нови Сад“ побољшана за још једног лекара

САДРЖАЈ

РЕЧ УРЕДНИКА 3
АКТУЕЛНОСТИ
Геронтолошки центар „Нови Сад“ учесник Међународне конференције „Дани социјалне заштите“ 4
Здравствена заштита ГЦ „Нови Сад“ побољшана за још једног лекара специјалисту 4
Фолклорна секција клубова наступила у КС „Ађшег“ 5
Литерарна дружења песника из домова и из клубова за стара и одрасла лица 5
Отпочета сарадња са Галеријом ликовне уметности поклон збирка Рајка Мамузића 6
Настављена сарадња ГЦ „Нови Сад“ и Народне банке Србије 6
Дом Ново насеље освојио диплому на манифестацији Геронтолошког центра „Зрењанин“ 7
Светосавски бал Клуба „Ново насеље“ 7
Геронтолошки центар „Нови Сад“ обележио Дан Града Новог Сада 8
Геронтолошки центар „Нови Сад“ прославио Дан вина и љубави 8
Обележавање Дана жена у Геронтолошком центру „Нови Сад“ 9
Одржана радионица шарања јаја у Дому Футог 10
Ускршња изложба Прихватилишта за одрасла и стара лица 10
Неговање традиције у Клубу „Бранко Ћопић“ 11
Акција улепшавања дворишта Клуба „Коста Шокица“ 11
СЛУЖБЕ
Помоћник директора за социјални рад 12
ЉУБАВ У ТРЕЋЕМ ДОБУ
Јелена и Михајло Ходинка- За добре односе у браку заслужан је женски део породице 13
ИНТЕРВЈУ
Милена Јованић- Пензионери су наш златни тим! 14
САЧУВАЈМО ОД ЗАБОРАВА
Душица Ковачевић- Првомајски уранак 16
САВЕТ ЛЕКАРА
др Татјана Цицмил- Племић- Падови код старијих особа 17
ЛИКОВНА АЗБУКА
Персида Малуцков- Сећање на добре људе (професор др Богомил Карлаварис) 18
ПЕСНИЧКИ КУТАК 20
КОРИСНИЧКИ КУТАК 23

„БУДИЛНИК“, интерно гласило Геронтолошког центра „Нови Сад“
Издавач: Геронтолошки центар „Нови Сад“, Фрушкогорска 32, 21000 Нови Сад
Телефони: +381 21 450 266; +381 21 6 350 542; Факс: +381 21 6 350 782;
web site: www.gerontns.co.rs e-mail gerontns@neobee.net
За издавача: Ненад Башић, в.д. директора Геронтолошког центра „Нови Сад“
Уредник: Ружица Вукић Рајић, организатор промотивних активности
Сарадници у овом броју: Исидора Петковић, помоћник директора; Стеван Буљић, организатор промотивних активности РЈ Клубови за стара и одрасла лица;
Интернет презентација: Немања Ђурић
Графичка припрема: „НВ принт“ Ветерник
Штампа: „НВ принт“ Ветерник
Тираж: 500 примерака

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

613.98 (497.113 Нови Сад)

БУДИЛНИК : Интерно гласило Геронтолошког центра „Нови Сад“ / уредник Ружица Вукић Рајић — год. 17. бр. 41. (2024.) — Геронтолошки центар „Нови Сад“, 2024. — илустр. 30 cm

Квартално
ISSN 2217-5490
COBISS.SR — ID 263658247

Поштовани читаоци,

Срећна сам што имам ту привилегију да радим и дружим се са људима треће животне доби, који су неисцрпан извор животних мудрости. Они умеју несебично да нам дарују своје искуство, па следећи њихове примере можемо умногоме себи да олакшамо живот.

Недавно сам имала прилику да присуствујем једној психолошкој радионици, које воде психолози наше установе. Радионице су замишљене да буду интерактивног типа, како би могао сваки присутан корисник да учествује у њима, да да свој допринос, а тиме и себи олакша душу, а све то уз подршку пријатеља из групе. Тема радионице била је: „Како се борите против стреса?“ Ово је за данашњицу једна врло актуелна тема и код доста млађе популације, јер је чињеница да живимо у веома стресном и тешком времену, као и да се свакодневно боримо са већим, или мањим стресовима, па нам је често потребан и неки вентил. А који су то начини борбе пензионера и како се они носе са неприликама, преносим вам у наредним редовима, па их ви присвојите, јер могу итекако да помогну.

Наши пензионери против стреса се боре шетњом, певањем, слушањем музике и читањем књиге. Из наведеног закључујем да активности из области културе позитивно утичу на очување пријатних мисли, на срећу. Такође, кључну улогу у борби против стреса има и социјализација, јер им прија разговор са људима, а проблеми дођу, како кажу, тек, кад си сам. Опушта их и гледање у реку, али и физички рад. Када нешто ураде, осећају се задовољно. Не треба занемарити ни велики значај позитивних мисли, које те нагоне да верујеш да има нечег лепог и у ономе страшном и да је можда то добро што је, баш, тако било. А посебно је битан позитиван утицај телефона и друштвених мрежа. Радују се телефонским разговорима са својим праунуцима и уживају у гледању фотографија својих унука на инстаграму. И, на крају, битна компонента је прихватање неминовности: „Борим се против стреса тако што прихватим животну недаћу. Тад се затварам у себе, повучем се од људи. Назовем пријатељицу да ме одведе у шуму и да тамо ћутим са њом.“

Из одговара наших корисника видимо да постоје различити видови борбе са проблемима, од различитих културних активности, преко физичких, па све до неговања социјалне компоненте, као и добрих пријатељских и породичних односа. Само уз подршку стрес се може временом смањити и превазићи. Геронтолошки центар „Нови Сад“ је управо таква подршка. То је установа у којој се негују овакве активности, те је уједно и установа која лековито делује на ментално здравље својих корисника. Драго нам је да можемо да будемо позитиван чинилац у смањењу преоптерећености изазваним стресом!

Ваш уредник,
Ружица Вукић Рајић

Геронтолошки центар „Нови Сад“ учесник Међународне конференције „Дани социјалне заштите“

Тринаестог маја, у Свечаној сали „Спортског и пословног центра Војводина” отворена Међународна конференција „Дани социјалне заштите”, а Геронтолошком центру „Нови Сад“ припала је част да се представи и ове године на челу са в.д. директором Ненадом Башићем. Конференцију је организовао Центар за социјални рад Града Новог Сада, а под слоганом: „Да знање и струка предводе”. У име наше установе излагала је радна јединица Прихватилиште са Свратиштем, која је представила разноврсне радове корисника Прихватилишта за одрасла и стара лица. Окупљенима су се обратили директорка Центра за социјални рад Јелена Зорић, градоначелник Новог Сада Милан Ђурић, помоћница министра за рад, запошљавање, борачка и социјална питања др Марина Видојевић и помоћница покрајинског секретара за социјалну заштиту, демографију и равноправност полова Маја Рајић. Конференцију су увеличали својим присуством и Данијела Костић, чланица Градског већа за социјалну заштиту и бригу о породици и деци и Никола Крстић, в.д. начелника Градске управе за дечију и социјалну заштиту.

Здравствена заштита ГЦ „Нови Сад“ побољшана за још једног лекара специјалисту

Здравствена заштита Геронтолошког центра „Нови Сад“, која се пружа корисницима услуга је на нивоу примарне здравствене заштите, стоматолошке заштите и специјалистичке здравствене заштите (психијатрије, неурологије, интерне медицине и физикалне медицине и рехабилитације). Здравствену заштиту пружа 8 лекара : 4 лекара специјалиста (специјалиста опште праксе, психијатар, неуролог и физијатар), 4 лекара опште праксе, 1 стоматолог, 56 медицинских сестара и 8 физиотерапеута. Ангажован је и лекар специјалиста-консултант: специјалиста интерне медицине.

Прегледи се врше у добро опремљеним амбулантама домова и у собама корисника, а стручна медицинска помоћ и подршка доступна је корисницима домова свакодневно 24 часа. Лабораторијске анализе се раде у сарадњи са Домом здравља Нови Сад, према потребама корисника и налогу лекара, у сва три дома Геронтолошког центра “Нови Сад”. Сво медицинско особље има важеће лиценце за рад и континуирано се усавршава током читаве године.

Однедавно је амбуланта Дома Лиман добила још једног лекара специјалисту, чиме су корисницима дома омогућени прегледи током целог дана. Радно време лекарске ординације је од 7 часова, па до 19:30 часова. Такође, суботом су организована дежурства у сва три дома Геронтолошког центра „ Нови Сад”.

Фолклорна секција клубова наступила у КС „Ађшег“

Двадесет и четвртог маја, Фолклорна секција клубова за стара и одрасла лица, под уметничким руководством Милорада Брзака, имала је част да наступа у Културној станици Ађшег поводом затварања Манифестације „Недеља кинеског филма у Србији“. Њихов таленат и дугогодишњи рад, као и љубав према традицији и фолкору је препознат, те су зато и позвани да својим наступом увеличају свечаност манифестације.

Присутнима су се обратили чланица Градског већа за социјалну и дечију заштиту Данијела Костић, председница Комисије за културу Удружења пензионера Града Новог Сада Миланка Мишковић и испред организатора фестивала господин Тиан Зен, председник Удружења за размену образовање између НР Кине и Србије. Поред фолклорне групе клубова, наступио је и хор Удружења пензионера Града Новог Сада.

Литерарна дружења песника из домова и из клубова за стара и одрасла лица

Важан елемент живота старијих особа је социјална повезаност, јер она је од кључне улоге за ментално и емоционално здравље. Запослени у установи препознали су ту потребу корисника за социјализацијом, те су повезали међусобно кориснике домских услуга и кориснике отворених облика Геронтолошког центра „Нови Сад“. Почетком ове године отпочета је интезивнија сарадња између домова и клубова за стара и одрасла лица Геронтолошког центра „Нови Сад“.

Организатори промотивних активности домова и клубова Ружица Вукић Рајић и Стеван Булић организовали су низ културних дешавања, у којима су могли да се друже, сарађују и размењују стихове песници, који су корисници домске и клупске услуге установе. Познато је да поезија лечи душу, па су запослени повезали песнике, који су једни другима даровали своје емоције преточене у стихове. Организовано је литерарно дружење чланова секције „Љубитеља лепих речи“ у Клубу „Олга Петров“, које успешно води, већ дуги низ година, председница Душица Кнежевић, професорица књижевности у пензији. Дружење је улепшао специјалан гост, ђак Основне школе „ Ђорђе Натошевић”. Иако има само 9. година, открио је у себи љубав према поезији, те је својим стиховима и енергијом увеселио скуп песника. Потом је , у Клубу „ 23. октобар” одржано музичко- поетско поподне у ком су чланови клубова угостили песнике из Дома Лиман, који су им, заузврат, презентовали своју поезију. Након поезије, пријатну атмосферу зачинили су дружењем уз песму и хармонику. Такође, у Клубу „ Иво Андрић” организовано је књижевно дружење, које је било посвећено писцу и сликару Ђури Јакшићу.

Услед позитивних утиска након окупљања одлучено је да ће наставити сарадњу и у наредном периоду, радујући се поновним састанцима.

Отпочета сарадња са Галеријом ликовне уметности поклон збирка Рајка Мамузића

Галерија ликовне уметности поклон збирка Рајка Мамузића понудила је почетак сарадње Геронтолошком центру „Нови Сад“ и то на Међународни дан даривања књига, 14. фебруар. Организовали су акцију прикупљања књига за домове за старе, чиме су промовисали неговање културе поклањања и неговање културе читања књига. Акцији прикупљања књига придружила се и Библиотека Матице српске, Издавачка делатност Културног центра Новог Сада, новосадске књижаре и поједини грађани.

Корисници Дома Ново насеље, заједно са организаторком промотивних активности и радним терапеутом посетили су Галерију ликовне уметности поклон збирка Рајка Мамузића на Међународни дан даривања књига. Испред галерије дочекао их је директор Владислав Шешлија и организовао је вођење кроз сталну поставку уз помоћ својих запослених, стручних радника. Том приликом, Геронтолошком центру

“ Нови Сад” уручене су књиге прикупљене током акције. Организаторка промотивних активности Геронтолошког центра „Нови Сад“ договорила се, током боравка у галерији, за наставак квалитетне сарадње путем учешћа корисника наше установе у разним креативним радионицама, које ће галерија организовати у наредном периоду.

Настављена сарадња ГЦ „Нови Сад“ и Народне банке Србије

Традиционална активност Народне банке Србије, Филијале у Новом Саду окупила је и ове године кориснике услуга Геронтолошког центра „Нови Сад“ , оне кориснике, који гаје љубав према изради разноврсних ручних радова. Сваке године Народна банка Србије организује хуманитарну, продајну изложбу новогодишњих ручних радова у својим просторијама. Ове године нашу установу представљао је Дневни боравак за стара и одрасла лица. Корисници Дневног боравка ишли су у пратњи медицинских сестара, а имали су прилике да запосленима у Народној банци представе богатство својих разноврсних радова. На изложби учествовало је и Дечије село „Др Милорад Павловић“ из Каменице и Дом за децу и омладину ометену у развоју, из Ветерника.

Наставак дугогодишње успешне, међуиституционалне сарадње донео је бенефит нашим корисницима у виду ширења социјалне мреже, међугенерацијске сарадње са инклузивним контекстом и материјалне зараде. Од прикупљених средстава купљен је материјал за даљи рад у креативној радионици Дневног боравка.

Дом Ново насеље освојио диплому на манифестацији Геронтолошког центра „Зрењанин“

Традиционална Манифестација“ Најлепше окићена новогодишња јелка“ , коју сваке године организује Геронтолошки центар из Зрењанина окупила је поново сродне установе у циљу ширења празничне атмосфере, дружења и размене искустава међу корисницима и запосленима. Ове године, нашу установу представљала је радна терапија Дома Ново насеље. Корисници дома, заједно са радним терапеутима показали су своје радове и умеће на такмичењу, које је организовано у Зрењанину. У манифестацији, поред Геронтолошког центра „Нови Сад“, учествовали су и геронтолошки центри из Суботице, Сомбора, Апатина, Руме, Панчева, Мола, Чуруга и Дома за одрасле и старије „Свети Василије Острошки Чудотворац“ из Новог Бечеја. Комисија је имала пуне руке посла, јер су све јелке биле украшене са пуно љубави и маште, а Дом Ново насеље, испред Геронтолошког центра „Нови Сад“ заслужено је освојио диплому за „ Најлепше дочарану празничну чаролију“. По завршетку такмичења, јелке са украсима су остале у зрењанинском дому да улепшавају просторије измамивши осмехе и корисника и запослених радника.

Светосавски бал Клуба „Ново насеље“

Традиционално, сваке године у јануару месецу Клуб „Ново насеље“ организује Светосавски бал за чланове свих клубова за стара и одрасла лица при Геронтолошком центру „Нови Сад“. Бал се одржава поводом обележавања Дана Светог Саве, оца српске духовности и културе.

Пре почетка самог бала, свечаност прославе увеличао је културно-забавни програм у ком је учествовао хор клубова, који је отпевао химну Светом Сави, као и фолклорна секција клубова, која је извела Градске игре и песници из литерарне секције клубова „Љубитељи лепе речи“. Након богатог програма, под уметничким руководством Милорада Брзака, одржан је дефиле балских хаљина и свечаних, мушких одела. По завршетку дефилеа, чланови клубова су тајним гласањем изабрали краљицу и краља вечери. Ове године, ласкаву титулу понели су Маријана Максимовић и Симон Шот.

Свечаност обележавања Дана Светог Саве је један од начина на који чланови клубова, уз помоћ запослених радника у Радној јединици клубови за стара и одрасла лица, дају допринос подизању и очувању националне свести и српске традиције.

Геронтолошки центар „Нови Сад“ обележио Дан Града Новог Сада

Љубав и поштовање корисника према граду у ком живе, у ком су радили и сазревали духовно и професионално исказано је припремом културно-образовне радионице, првог фебруара, у Дому Лиман.

Програм обележавања овог значајног датума за наш град одржан је у радној терапији Дома Лиман. Радионица је започета песмом Звонка Богдана „ Мој мали Нови Сад”, након чега је организаторка промотивних активности Ружица Вукић Рајић упознала присутне са историјским и културним наслеђем нашег града. Корисници су се укључили у програм обележавања овог значајног датума делећи сећање, које их везује за Нови Сад и читајући поезију истакнутих Новосађана Мирослава Антића, Јована Јовановића Змаја, Лазе Костића, као и значајне моменте из биографије проф. др Илеане Чуре Сазданић. Програм је завршен песмом новосадског кантаутора Ђорђа Балашевића „ Чувај ми Боже Нови Сад”.

Геронтолошки центар „Нови Сад“ прославио Дан вина и љубави

Четрнаестог фебруара, у Дому Лиман организована је прослава са културно- уметничким програмом, под називом „Дан вина и љубави“. Повод прославе било је обележавање православног празника Светог Трифуна, заштитника виноградара и винара и католичког празника Светог Валентина, који је посвећен љубави.

У програму је наступио хор дома и песникиње из дома Веселинка Игић, Доминка Арсић, Софија Већкалов и Божена Радосављевић. Након програма настављено је пријатно дружење уз Бечки валцер и романтичне песме Драгана Стојнића, Арсена Дедића, Ханке Палдум, Шабана Шаулића и још многих других. На крају, дружење је зачињено незаобилазним заједничким колом корисника и запослених радника.

Обележавање Дана жена у Геронтолошком центру „Нови Сад“

Сваке године, у Геронтолошком центру „Нови Сад“ одаје се почаст женама обележавајући Међународни дан жена изложбама ручних радова у домовима и пригодним културно-забавним програмима. Корисници Дневног боравка за стара и одрасла лица учествовали су у изложби ручних радова Дома Ново насеље. Радни терапеути и инструктори домова раде током читаве године на припреми ручних радова за изложбу заједно са корисницима којима помажу, усмеравају их и на тај начин заједно учествују у изради креативних радова. Приликом израде користе се разне технике, те је крајњи резултат рада богаство различитих креација.

Свечано отварање изложби увеличао је в.д. директора Ненад Башић и культурно-забавни програми у ком су учествовали сами корисници дома, читајући своју поезију и изводећи дуетску нумеру у Дому Ново насеље, а у Дому Футог програм је улепшао звук виолине младог Алексе Костића. Руководиоци домова Весна Премић, Анђа Берановић и Анђела Костић поздравили су присутне у свом обраћању и упознали су их детаљније са изложбом и радом радне терапије. Након обраћања присутни су могли да уживају у лепоти радова талентованих и вредних корисника.

Геронтолошки центар „Нови Сад“ на овај начин, поред тога што одаје почаст женама, такође се и брине да корисници услуга проведу што квалитетније слободно време одржавајући уједно и моторику руке, али и ментално здравље.

Одржана радионица шарања јаја у Дому Футог

Дом Футог сваке године у својим просторијама организује међугенерацијско дружење између најмлађе и најстарије популације, на обострано задовољство и радост. Настављајући добру традицију и овог априла месеца одржана је радионица шарања ускршњих јаја. Радионицу су волонтерски водиле сликарке и чланице Клуба „Пролеће" Драгица Нићетић и Јеца Еремин. Оне су кориснике дома и децу запослених радника научиле како се украшавају јаја декупаж техником. Деца и корисници заједничким снагама, уз пуно осмеха и топлине, изнедрила су, на крају, маштовита и лепо украшена јаја.

Подижући ниво међугенерацијске сарадње у установи постиже се осећај корисности и среће код старијих људи и то употребљујући њихов потенцијал да би се разменило искуство, знање и вештине.

Ускршња изложба Прихватилишта за одрасла и стара лица

Тридесетог априла, у Прихватилишту за одрасла и стара лица отворена је ускршња изложба ручних радова. Присутни су могли да уживају у богатству разноврсних радова, које су радили корисници заједно са запосленим радницима Радне јединице Прихватилиште са Свратиштем. Испред установе присутне је поздравио в.д. директора Ненад Башић, а руководилац радне јединице Анђелка Бараћ упознала је госте детаљније са изложбом. Након обраћања уследио је културно-забавни програм, у ком су учествовали корисник Милан Опсеница, заједно са социјалним радником Филипом Марковићем. Они су извели музичке нумере на гитари, док је корисник Иван Обрадовић прочитао своју песму о Ускрсу и прогласио изложбу отвореном.

Неговање традиције у Клубу „Бранко Ћопић“

Чланови Клуба „Бранко Ћопић“ у Футогу познати су по неговању традиције и очувању старих вредности. Из наведеног разлога основали су певачку групу, коју предводи Брацо Вукас. Група сваким даном броји све више чланова, а сви заинтересовани за овакав вид дружења су добродошли. Певачка група је мешовита и мушка и женска. Највише се певају крајишке песме, чиме чланови клуба, заправо, чувају дух свог родног краја. Ипак, утицај војвођанског поднебља није занемарљив, те су они у свој репертоар уврстили и песме из Срема, Баната и Бачке. Увежбане нумере радо изводе на концертима, а често их одржавају и у Дому Футог трудећи се да песмом улепшају свакодневницу корисника дома.

Поред певачке секције, чланови клуба труде се да очувају и верску традицију, те су уочи великог хришћанског празника Ускрса организовали такмичење. Такмичење носи назив „Туцанијада“, а на њега се одазвао велики број чланова. Они су изабрали најтврђе ускршње јаје и прогласили победника. Након такмичења настављено је дружење у клубу у пријатној и веселој атмосфери.

Акција улепшавања дворишта Клуба „Коста Шокица“

У Клубу „ Коста Шокица” организована је радна акција у којој је добровољно учествовала већина чланова. Акција је изведена у сарадњи са Новосадским хуманитарним центром, а у оквиру пројекта „АГЕ+ Изградња заједница прилагођених старијим особама”. Они су заједничким снагама улепшали двориште свог клуба, након чега су се опустили уз вечеру и смех.

Физичка активност има кључну улогу кад је здравље старијих особа у питању, јер је она савезник у борби против проблема, које прате старење, одржава здравље и уједно је и средство за унапређење квалитета живота у зрелим годинама. Циљ Геронтолошког центра „Нови Сад“ је да се што дуже очува ментално и физичко здравље корисника путем бројних активности, а једна од њих је управо и радна акција, која је организована у клубу на опште задовољство чланова клуба.

ПОМОЋНИК ДИРЕКТОРА ЗА СОЦИЈАЛНИ РАД

Геронтолошки центар „Нови Сад“ организационо је подељен у 8. радних јединица и 8. служби. У претходним бројевима представили смо услуге, које пружа Геронтолошки центар „Нови Сад“. У наредним бројевима упознаћемо вас са службама, које функционишу у оквиру установе, а то су: Служба комерцијале, економско-финансијска служба, Служба вешераја, Служба здравствене заштите, Служба безбедности и здравља на раду и противпожарне заштите, Служба одржавања, Служба правно-административних послова, и Служба заједничких и стручних послова.

Службу заједничких и стручних послова чине запослени на следећим радним местима: помоћник директора, интерни ревизор, организатор промотивних активности, психолог, технички секретар и стручни радник на пословима планирања, развоја и извештавања.

Посао помоћника директора за социјални рад обавља Исидора Петковић, дипломирани психолог. Посао, који обавља помоћник директора веома је одговоран, обиман и сложен. Сходно захтевима радног места, по систематизацији за обављање овог посла потребно је високо образовање из области психолошке, педагошке, андрагошке, или из области социјалног рада.

Опис послова, које обававља помоћник директора је следећи:

- учествује у раду органа управљања, даје предлоге и сугестије без права одлучивања у случају одсутности директора и по овлашћењу директора;
- учествује у организацији процеса рада у установи;
- извршава одлуке директора и Управног одбора;
- даје оцену о радном доприносу запосленог;
- издаје налоге руководиоцима за извршавање одређених послова;
- организује процес рада у радним јединицама и у службама у вези са свим видовима социјалног рада;
- прати прописе из области социјалне заштите и учествује у изради аката за њихово спровођење;
- помаже директору у спровођењу пословне политике установе;
- контролише ниво услуга социјалне заштите у установи и предлаже мере за њихово унапређење;
- сарађује са другим установама и организацијама;
- припрема пројекте у вези са социјлном заштитом;
- израђује планове, програме рада и извештаје о раду и одговара за њихово достављање надлежним органима;
- обавља и друге истоврсне послове, или послове психолога, или социјалног радника, у складу са својом стручном спремом, знањима и способностима.

За свој рад, као и сви запослени у Служби заједничких послова, одговара директору.

Представљамо вам брачни пар Ходинка, Јелену (92.године) и Михајла (94. године), који своје пензионерске дане проводе у миру и у слози у Дому Ново насеље. Они следећег јануара славе 70. година брачног живота. А како је то делити љубав пуних 70. година откријмо у следећим редовима.

Ово је њихова прича!

За добре односе у браку заслужан је женски део породице

Можете ли нам рећи како сте се упознали?

Јелена: Наше упознавање било је сасвим једноставно и неочекивано. У Оголину, у Хрватској завршила сам Велику матуру, па сам се вратила родитељима у Шид, а иначе смо из Српских Моравица. У Шиду сам се запослила у фабрици продаје дрвета, док сам чекала радно место у банци. У банци су радиле и моје другарице из школе, што ме је јако радовало. Оне су ме и упознале са њим и његовим друговима. Ишли смо на корзо од центра до железничке станице и тамо смо се виђали.

Михајло: Заправо за дочек једне Нове године наше друштво је одлучило да нас двоје упозна, па су позвали и мене и Јелену на прославу.

Јелена: Тако смо се упознали и убрзо потом и венчали.

Како сте освојили Јелену?

Јелена: Михајло је био јако велики мајстор у завођењу, па ми се одмах допао. Виђали смо се у виноградима где су долазили сви млади, у седам, шест, или пет сати увече.

Михајло: Ту су се млади и дружили, забављали и поред грожђа било је и печења, а највише се јео хајдучки ћевап на ражњу заједно са паприком и црним луком и пило се и пиће. Јелена, као девојка није много излазила, а и њени родитељи су били задовољни зетом. И тако је то ишло постепено међу нама, лако. Међутим, Јелена се показала као лоша супруга и од оног времена, па до данас није научила ни да се честито посвађа. (смех) Никад се није свађала. Могло се приговорити на нешто без последица.

Реците нам како је то бити у браку 70. година?

Михајло: Кад имате супругу која не зна да се свађа, онда је то један миран и срећен брак. Некад се нисмо слагали око свега, али нисмо се свађали.

Јелена: Било је јако добро, посебно док смо сви били заједно, док су деца била са нама.

У браку смо добили две дивне ћерке. Међутим, имали смо проблем пошто сам била запослена, а нису тад постојали вртићи, па сам морала старију ћерку да дам код баке у Шид. Ипак, касније смо баку пребацили код нас заједно са ћерком. Имамо и једног унука од прве ћерке, који је завршио туризмологију. Ћерке нас сад стално обилазе, сваки дан.

Лепо нам је било свих ових година. Волели смо пуно да путујемо. Кад смо радили имали смо дуге годишње одморе по месец дана, па смо то користили за путовања. Прво са децом, а кад су деца одрасла онда смо наставили сами да путујемо. Купили смо једну камп приколицу и са њоме обилазили и целу Југославију и Италију и Русију где је Михајло радио хонорарно. Била је слобода, лепо се живело. Могли смо да оставимо отворену приколицу и нико нам није ништа дирао.

Михајло: Током брака мењали смо места становања, у зависности од радног места, које смо налазили. Тако да смо након Шида отишли у Бачку Паланку где смо живели више од 10. година. Мање-више менталитет је свуда био војвођански , тако да смо се лако уклопили. Свуда смо врло брзо стицали пријатеље, лако смо се уклапали у нову средину. На крају смо се преселили у Нови Сад. Ту је Јелена радила у предузећу, који се бави куповином и продајом некретнина, а ја у предузећу „Херој Пинки“. Плате су биле одличне, али постојали су и одлични радници. Поносим се тим што сам са радницима увек имао добре односе.

Јелена: Ми се за ових 70. година брака никад нисмо раздвајали. Увек смо настојали да будемо заједно. Међутим, у последње време, Михајло је био јако болестан и дуго је боравио у болници, што је мени јако тешко пало. Плакала сам стално. Ћерке су се питале зашто мама увек плаче. Плачем, јер не могу без њега. Отуд је и дошла идеја наших ћерки да заједно дођемо у дом. Ја могу самостално да се бринем о себи, али Михајло не може и зато сам, због њега и ја дошла у дом.

Можете ли нам дати савет како да се одржи брак?

Михајло: Договором. За добре односе у браку заслужан је женски део породице. Битно је да жена зна кад треба да заћути и да с времена на време мушкарац докаже да је газда у кући, па се завуче као миш под кревет. (смех)

Имате ли неку поруку за крај?

Михајло: Волите се људи!

Разговор водила:
Ружица Вукић Рајић

Интервју: Милена Јованић- Пензионери су наш златни тим!

Имали смо част да интервјуишемо новинарку Радио-телевизије Војводине Милену Јованић. Милена је уредник једне од најгледанијих емисија РТВ-а „Додати живот годинама", која се бави људима у трећој животној доби. Сарађује и промовише активности Геронтолошког центра „Нови Сад", већ, годинама уназад. Иако нема много година, њен новинарски рад је веома импозантан. Радила је и информативне и спортске и музичке емисије. Један је од уредника серијала „Градови на Дунаву", аутор је емисије Новогодишњег програма РТВ-а, аутор је и уредник емисије „Косову у походе" и још многих других. Добитница је годишње награде РТВ- а за изузетно залагање и постизање завидних резултата у раду. Награду је добила на 73. годишњицу ове највеће медијске установе Војводине.

Реци нам нешто више о себи, својој каријери

Ја сам из Приштине и силом прилика 1999. године одлазим у Будву да живим и тамо сам завршила гимназију. Пошто сам желела да допринесем кућном буџету пријављујем се за радијског спикера у трећој години средње школе и од тридесетак пријављених изаберу мене и моју другарицу и тако, заправо, почиње мој развојни пут. Радила сам у спортској редакцији радија Будва две године. Врло сам поносна на тај рад, јер је сам тад највише желела да научим и највише сам научила.

Након тога долазим у Нови Сад и радим на Радију Дунав до гашења, па на телевизији Јесењин на којој стичем прво телевизијско искуство. Захваљујући изузетним уредницима на телевизији Јесењин, почев од Милорада Црњанина, Виславског, Јелене Тинске, Наташе Илић, Милијане Попов, ја стичем најосновније и најлепше водитељско искуство. У међувремену уписујем економски факултет и заправо немам конкретне везе са новинарством, већ је то моја љубав из средњошколских дана. Из љубави сам се и определила да се бавим новинарством и ту видим себе.

Долазак на радио-телевизију Војводина сматрам својим највећим успехом, јер доћи у такву институцију, која је толико кредибилна у овом послу и имати прилику да радите са толико људи који су од струке, дословно и снимателји и продуценти и уредници, новинари. Добила сам прилику да, као млада особа, стичем искуство са њима и још су ме оставили да радим заједно са њима. То је, заиста, непроцењиво. Доласком на РТВ ја се укључујем у емисију Драгана Ремецког „Додати живот годинама". Своје новинарско искуство стицала сам у спортском, информативном, музичком програму, али како сам крочила на РТВ ја се бавим најбољом, најлепшом и најгледанијом емисијом, већ пуних 16. година.

Како изгледа радити са старијом популацијом?

Када сам дошла имала сам јако мало година и било ми је шокантно сазнање да ћу ја бити у емисији која се бави златним добом и нисам веровала да ћу се уопште снаћи. Моје сазнање о старијима до тад су били моји бака и дека. Међутим, толико сам ја порасла уз ту генерацију и сазрела на најлепши могући начин. Захвална сам за то што сам имала прилике да одрастам уз приче генерација, који знају да вреднују живот, људе око себе, који негују старе традиционалне вредности у породици и у окружењу. Ту заправо видите колико племенитих људи из те генерације постоји и зато је важно да на неки начин дамо допринос њима и да их истичемо стално. Ту врсту поштовања, који они указују мени , као млађој особи, било ми је невероватно да доживим од своје генерације, а међу њима сам се осећала довољно важно и вољено.

Да ли можеш да издвојиш интервју који ти је најзанимљивији био, најдражи?

Током рада ове емисије интервјуисали смо и академике, али и оне који имају три разреда основне школе и морам рећи да сам често била изненађена животним причама управо тих људи са мањим образовањем. Сећам се једне баке, која ми је испричала причу помоћу које сам схватила Војводину. Рекла ми је: „Дете моје, да није те сланине сапуњаре ни ми не би смо били живи". Од ње сам научила да је Воводина опстала захваљујући сланини и здравствено кад су били болесни од туберкулозе, а да је и сланина одржала војвођанског сељака, јер је требало снаге да се обраде сва та плодна поља. Ја то, као неко са Косова и Метохије нисам знала, за мене је сланина сапуњара била потпуна мистерија, јер код нас не постоји.

Интересантно ми је још кад интервјуишем неког професора књижевности, или неког ко је отишао у пензију и тек тад пронашао себе, открио гомилу хобија који га испуњавају и пронашао љубав. Фасцинира ме и та њихова енергија са којом оформљују удружења, када се занимају за то до тих граница да не можете да верујете да они имају седамдесет, осамдесет година.

Како изгледа један радни дан новинара?

Новинар за ову врсту емисије мора да буде довољно отвореног ума, да не прати дневна дешавања, већ да тражи људе са занимљивим животним причама и да сарађује са институцијама од важности за ову популацију. Мени не траје радни дан осам сати, већ сам доступна свима 24. сата. Изузетно је динамичан посао и изузетно леп.

Како изгледа сарађивати са Геронтолошким центром „Нови Сад“?

У почеку, један период нисмо имали неку честу сарадњу, али када смо тебе упознали обновила се сарадња, која је била на инпресивном нивоу све до Ковида. Пошто се сад вратило све у нормалу, надам се да ће бити прилика да обновимо сарадњу, јер много тога желимо да научимо од вас и да допринесемо освешћењу људи кад су генерално геронтолошки центри у питању, али нам је, наравно, приоритет сарадња са Вашим центром.

Можеш ли да извојиш неку смешну анегдоту са снимања?

Једном кад смо снимали ускршњу емисију и од свих јаја, која су била у понуди, ми смо снимили мућак јаје, које се разлетело по целом студију. Међутим, наставили смо снимање, као да се ништа није десило.

Такође, издвојила бих и пар љубавних сусрета. Упознали су се у студију, на снимању и то је била љубав на први поглед.

Има, међутим и доста тужних прича, које су нас помериле, заиста. Иако се емисија бави пензионерима у афирмативном смислу, гледамо да их што више мотивишемо да изађу из четири зида, да се друже, да буду весели, ипак живот уме често да нас демантује. Трудимо се да емисије буду радосне. Сећам се радили смо са једном од преживелих логора Шарвар. Толико је потресна прича њена била, да смо морали да оставимо материјал неколико дана да одлежи да видимо на који начин ћемо приступити тој емисији. Буде свега, а ми смо ту да покушамао да им унесемо радост на неки начин, а они нам узвраћају све већом гледаношћу.

Имаш ли неку поруку за крај, за наше читаоце?

Желим да те генерације трећег доба имају своје место, да треба да будемо свесни да су они изградили ову земљу, да је све нормалне и праве вредности та генерација изнедрила и да се окренемо више ка њима, јер ће и нама млађима много јаснији бити животни путеви. Они су у тешким околностима у којима су живели успели да изнедре и потомство и изведу их на пут, да одшколују децу. Не верујем да постоје ситуације, које се могу поредити са њиховим, а они су, ипак, и даље ту и даље су активни, насмејани, пуни живота. Колико смо пута били код вас где ми млађи седимо, а они не стају. Мислим да им треба посветити много више времена и медијске пажње. Не постоји орден за старење, али им треба вратити достојанство за живот и да их славимо као живе хероје. Нисмо довољно причали о њима и није довољно што постоји само једна емисија о њима. Статистике говоре да постоји само једна емисија на Балкану, која се бави њима, а то смо ми. Треба заувек да памтимо генерације које су изградиле ову земљу . Изградили су и те Универзитете и те сале у којима наша деца тренирају, базене у које наша деца пливају, школе у које нам деца уче. И зато чувајмо наше пензионере, негујмо их и треба и држава да схвати колика је снага и у њиховим рукама. Не треба да их гледамо само кроз пензије, кроз то да ли могу да нам причувају децу, већ треба да се потрудимо да ми нешто урадимо за њих, да им олакшамо живот. Доста су они за нас чинили. Сада ми треба да им се реванширамо. Ова емисија ће увек бити бастион таквих тема. Никад нећу рећи стара генерација, већ златна. Они су наш златни тим!!!

Разговор водила:
Ружица Вукић Рајић

Аутор текста: Душица Ковачевић, корисница Дома Лиман

Првомајски уранак

Прекрасан дан нашег детињства се понављао сваке године 1. МАЈА. У време кад смо ми били деца (што многи зову Титово време) 1. МАЈ, ПРАЗНИК РАДА био је велик празник, не само код нас, већ и у целом свету, чак и у капиталистичким земљама су га радници обележавали онако како су могли.

Припреме за празник су почеле много пре првог маја. Причаћу вам шта је он за нас значио. Пре празника добијали смо нове патике, јер су нам старе биле премале , па нову пролећну гардеробу (опет маминих руку дело). Правили смо планове ко ће кога повести, ко ће нам доћи од рођака и још пуно тога. То није био само наш лични празник, него се тога дана већина Вршчана пењала на брег и тамо остајала читав дан. Успут су се певале песме , јер то је било време обнове , заједничког рада, радних акција. Људи су тако мало имали, али веровали су да све могу. Сећам се и данас главне песме из тог доба:

„ПОДИГНИМО У ВИС ЧЕЛА
МИ ЈУНАЦИ РАДА СВОГ.
НАША БИЋЕ ЗЕМЉА ЦЕЛА,
ДА НАМ ЖИВИ, ЖИВИ РАД!“

Како је која група стизала, налазила је своје друштво, ширила ћебад и поседала да се одмори. Ми смо некад били у већем, или мањем друштву, али смо били слободни као кучићи пуштени са ланца, па смо трчали, ваљали се по трави, довикивали. Мама је са пријатељицама, или старијим гостима седела на ћебету, крај неког дрвета и гледала како се ми лудирамо. Некад је са нама била тетка Јованка. Обожавали смо је и то прво што би нам свашта донела из Београда, а друго била је права партизанка и причала нам приче о правим борбама. Била је и рањена у седмој офанзиви. Ми смо је слушали отворених уста и очију, а поготову што је била капетан ЈНА. Онда би се око нас окупили њени другови из рата, па сам морала да им рецитујем песму „Херојева мајка“. Они су сви стајали мирно, окићени медаљама, а ја, црвена као булка, била сам сама себи тако важна. Кад би огладнели, свако би извадио шта је понео од хране, поређали би је по столњаку, који смо прострли преко ћебета око ког смо поседали као Турци и навалили би на јело. Било је ту и вина, па би се певале разне песме, причале шале, веселило се. Сећам се да је моја мама певала „три ливаде, три ливаде, нигде лада нема“.

Ми девојчурци смо се мували около гледајући дечаке и дечаци су, такође, гледали у нас. Понека је од нас добила коцкицу чоколаде од њих, друга цвет, који смо после пресовали у некој свесци и чувале, маштајући свашта.

Како се дан примицао крају, ми смо постајали све уморнији, мала деца плачљива, а понека група мушкараца је све гласније певала, све се више смејала и све више тетурала, па се низ брдо који и закотрљао, што је изазивало смех код оних других.

Док је тог јутра цео град људи журио на брег, на крају су сви ишли полако, пријатно уморни, пуни утисака, које ће носити у себи све до следећег првог маја. „НАША БИЋЕ ЗЕМЉА ЦЕЛА, ДА НАМ ЖИВИ, ЖИВИ РАД“, орила се песма, сваком је била на уснама, јер је она била нада и вера у ту БУДУЋНОСТ. А шта је испало од свих тих нада, еуфорије, сведоци сте ви сада.

Аутор текста: др Татјана Цицмил- Племић

Падови код старијих особа

Старење је природни процес, који са собом носи бројне изазове, а међу најчешћим здравственим проблемима које сусрећу старији људи су падови. Старачки домови, места намењена пружању неге и подршке старијим особама, често су поприште ових незгода.

Годишње најмање 30% особа старијих од 65. година доживи један, или више падова. Са повећањем година повећава се и озбиљност компликација услед пада, степен функционалног оштећења и ниво инвалидитета. Осим што могу изазвати физичке повреде, падови често имају и емотивне и психолошке последице.

Разумевање узрока падова и примена превентивних мера важни су за унапређење квалитета живота старијих особа у нашој установами.

Прво, важно је сагледати факторе који доприносе падовима. Физички фактори, као што су смањена снага мишића и губитак равнотеже, чести су код старијих особа. Осим тога, присутне су и друге здравствене компликације попут проблема са видом, или смањене покретљивости зглобова, које додатно повећавају ризик од пада. Психолошки фактори, као што су страх и анксиозност, такође, могу допринети падовима, посебно ако особа избегава кретање из страха од повреде.

У старачким домовима, важно је спровести низ превентивних мера како би се смањио ризик од падова. То може укључивати редовне физичке активности прилагођене способностима сваке особе, што јача мишиће и побољшава равнотежу. Важна је адекватна употреба одговарајућих помагала за ход, вид и слух. Такође, важно је осигурати сигурно окружење, укључујући добро осветљене ходнике, неклизајуће подне површине и ручке за придржавање дуж стаза. Едукација особља о препознавању ризичних фактора и правилном поступању у случају пада такође је кључна.

Поред тога, важно је пружити емотивну подршку старијим особама како би се смањио страх од пада. Разговори о ризицима и мерама превенције могу помоћи у оснаживању особа да остану активне и одрже самосталност колико је то могуће. Такође, подршка вршњака, сарадња са родбином и групне активности могу побољшати самопоуздање и социјалну повезаност, што доприноси смањењу ризика од пада.

Падови код старијих особа у старачким домовима представљају значајан изазов, али и прилику за имплементацију превентивних мера које могу побољшати квалитет живота старијих особа. Кроз комбинацију физичких вежби, сигурног окружења и емотивне подршке, могуће је смањити број падова и очувати здравље и самосталност старијих особа.

Аутор текста: ПЕРСИДА МАЛУЦКОВ, ликовни педагог у пензији

Сећање на добре људе

II део
Професор др Богомил Карлаварис
(Перлез, 18. септембар 1924. - Нови Сад, 8. јул 2010.)

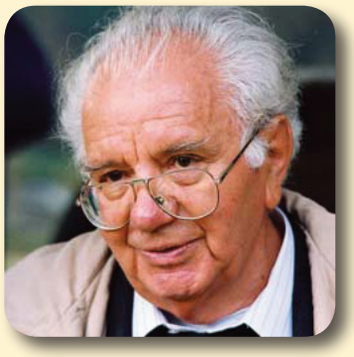

Професор др Богомил Карлаварис био је српски сликар и професор универзитета. Завршио је Учитељску школу у Вршцу, Вишу педагошку школу у Новом Саду, а Академију ликовних уметности у Београду. Докторирао је ликовну педагогију у Немачкој. Предавао је на новосадској Вишој педагошкој школи, а по оснивању Академије уметности 1974. године прелази на ликовни одсек ове високошколске установе. Од 1980. године радио је као професор Педагошког факултета у Ријеци, у Истри. Основао је Друштво ликовних педагога Војводине, а његово дело је и Центар за ликовно васпитање деце и омладине Војводине који је успешно водио од 1954. до 1980. године

Професора Карлавариса упознала сам на пријемном испиту сликарског одсека Више педагошке школе, у Новом Саду, у септембру 1960. године. На пријемном, који се састојао из три области- цртање, сликање и вајање, било је више професора. Професори су стајали између штафелаја и загледали су наше радове, али нису ништа коментарисали, док смо ми били уплашени и несигурни у своје знање. Професор Карлаварис је прошао поред мог стола и благо климнуо главом. Имала сам утисак да је хтео нешто да ми каже, али је поштовао правила.

Много година касније, када је у мојој школи била вежбаоница за студенте са сликарског одсека професор Богомир је долазио са студентима на часове ликовног васпитања и методике. Тада сам питала професора шта је то било добро на мом раду. Одговорио је благо, насмешивши се: „Све је било добро на том раду.“ Одговорио је као да се заиста сећа мене и мог рада, јер је био човек који није желео да разочара људе. Од њега сам научила да не треба никад јавно критиковати ученика, јер ће ученик тад изгубити веру у себе и поверење у вас и никад те више неће питати за мишљење.

Вежбаоница за студенте сликарског одсека била је у Школи „Васа Стајић“, у којој сам радила пуних 11. година. Професор је увек долазио на време и пре часа се поздрављао са мном и са децом. Професори и ја смо седели у задњој клупи док су студенти радили. Они су веровали да су својим радом и дисциплином помогли студентима да положе. Мој је задатак био да припремим студенте у техничком делу (писање припреме, ток часа и завршни део часа). Помагала сам у градњи тока часа, избору предмета за поставку цртања по моделу, у избору модела и давала сам сугестије око поставке модела. Студенти су требали да разраде даље моје скице. Међутим, било је и оних који то нису хтели и уместо да разраде рад, они су само преписали тезу, али сам ја и њима помагала, иако се професор Карлаварис љутио.

Основна школа „Ђорђе Натошевић“ била је центар дружења. Наставници су ту долазили из свих места Војводине. Центар је организовао стручне семинаре у нашој земљи и у иностранству. Била су то права студентска путовања. На тим стручним семинарима професор др Карлаварис је проширио видике свакоме ко је хтео да ради.

Заједно са професором Карлаварисом учествовали смо на бројним семинарима, студентским путовањима, изложбама деце Југославије, Војводине, као и на међународним изложбама у Индији, Кини, Јапану, Африци, у Триполију. Отварање ових изложби и семинара увела су Србију, посредством професора Карлавариса, у велики и шарени дечији свет, који сад све више нестаје уз помоћ технике и компијутера. Деца све мање праве боје од сламе, биљака и од земље. Све мање се прави једна боја у више нијанси. Све то може да омогући компијутерска техника.

На часовима, које су држали студенти, професор је тражио од студента, који је држао час да сам каже своје мишљење, што је изазвало примедбе колега. И увек, на крају часа, говорио је и сам професор износивши своје мишљење и критику. Била је то увек мера односа доброг и мање доброг, али са мером у критици. Многи студенти су после много година говорили да су примедбе професора биле уносне и да је требало да се извуче поука за следеће часове. Професор никада није критиковао мене и моје поступке пред студентима и на томе сам му била захвална. Уместо тога, захвалио ми се на организацији часа, на избору теме и за вођење часа. Професор је, генерално, ценио рад наставника ликовног васпитања, а његов Центар за ликовно васпитање деце и омладине Војводине додељивао је признања и поклоне деци и наставницима, као и књиге из области ликовне културе. На дипломи, негде у углу стајало је и његово име.

Професор је неговао везе са наставницима из целог света. Мој град је, захваљујући њему, постао међународни свет ликовног васпитања деце. Деца из разних земаља слала су радове у Центар за ликовно васпитање деце и омладине Војводине, у Новом Саду, у моју земљу, у мој град. Везе и пријатељства су остала и након много година. Наставник из Јапана Кјото ми је писао да чува успомене из Југославије у великој, шареној кутији испод кревета, а кад нас се зажели отвара кутију и вади слике, писма и записе из Југославије. Потом кутију затвара и враћа се у своју земљу. Снови о далекој земљи Југославији остају и он ће се вратити поново, за час, кад год пожели.

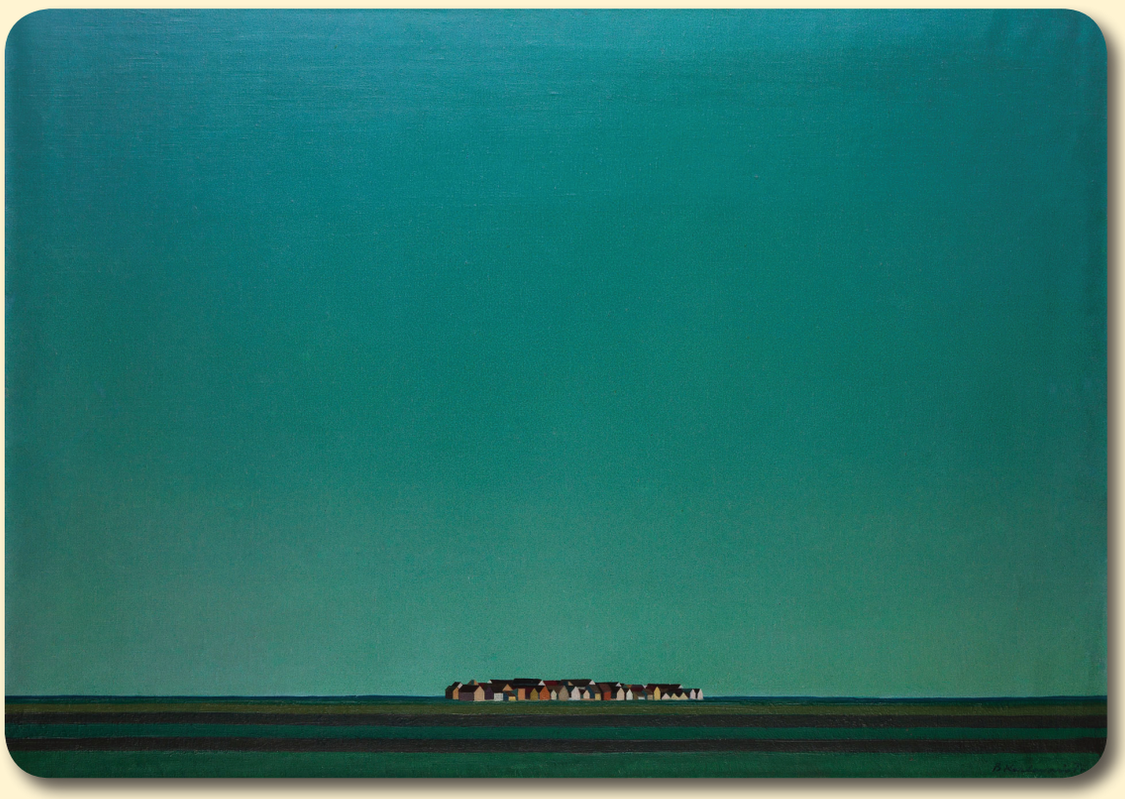

А онда се појавио компијутер. Уз помоћ њега много је лакше и брже дознати неке ствари. Ипак, компијутер не може да научи дете како се праве нијансе неке боје, како се из срца добија слика, слика која остаје и не нестаје када се искључи компијутер. То је могао само професор Карлаварис.

ВЕСЕЛИНКА ИГИЋ ФИЛАГИЋ
корисница Дома Лиман

Рођена је 1940. године у Винковачким Бановцима. Завршила је средњу Управну школу и радила је у Комерцијалној банци и у адвокатској канцеларији свога супруга, у Шиду. Након одласка у пензију активно ради у општинској организацији инвалида рада у Шиду, где је и бирана за председника. Истовремено је била и члан Извршног одбора Савеза инвалида рада Војводине и члан Скупштине Савеза инвалида рада Србије. Писањем песама бавила се од ране младости, али део љубавне поезије однео је ратни вихор деведесетих година. Одласком у пензију враћа се поезији, својој љубави из младости и пише песме из живота пензионера, песме о свом Срему и манастирима у њему. Издала је две збирке песама. У Дом Лиман дошла је пре три године где се одмах придружила поетској секцији дома. Учествује и у креативној радионици дома где израђује разноврсне ручне радове. Активна је у свим поетским дружењима домова, као и у књижевним матинеима клубова за стара и одрасла лица.

Дом пензионера

Хвала оном што те саградио,
па те таквог нама оставио,
да нам будеш ти централно место,
где ћемо се састајати често.

Давно беше седамдесет пета,
од тада су многа прошла лета.
Градитељи међу нама нису,
у срцима нашим присутни су.

Наша је дужност да те сачувамо,
за будућност да те оставимо,
да дочекаш многа поколења,
та је увек постојала жеља.

Доме стари, а доме и млади,
јер за нове си ти и најдражи.
Многе ноге кроз тебе ходише
и радости многе доживеше.
Песме, излети, домине и остале игре
за многе су пусте разбрибриге.
Све тегобе ми заборављамо-
бенседином тебе називамо.

А дружење, то је права слика
кад се скупи група шаролика,
те прославе уз музику једва чекамо
и у колу се ми разиграмо.

Ти си место које сви волимо
и у тебе често долазимо.
Ту се многи сусрећемо,
бригу, шалу и све поделимо.

Хвала теби доме што постојиш
и са нама старе дане бројиш!
Ми ћемо се зато одужити
тако што ћемо бригу о теби водити.

ДОМИНКА АРСИЋ
корисница Дома Лиман

Рођена је 1940. године у Гардиновцима, где је радила као учитељ у осмогодишњој школи. Пише песме и приче од 1999. године, од почетка НАТО бомбардовања Србије. Издала је пет збирки поезије. Учествовала је на „Сабору књижевног стваралаштва Србије“, у Барајеву и освојила је прву награду за песму „Вреди живети“. За свој рад награђивана је од стране школе у којој је радила, а општина Тител јој је доделила почасно писмо „Велики грађанин општине Тител“, 31. октобра 2008. године. У Дому Лиман Геронтолошког центра „Нови Сад“ је две године где активно учествује у свим културним активностима. Члан је поетске и хорске секције дома, а бави се и израдом ручних радова у радној терапији дома. Своју поезију презентује и у другим домовима установе, као и у клубовима за стара и одрасла лица.

Вино рујно

„Ај, винца, винца-ца“.
Није то, није то!
„Вино и гитаре“.
Ма, то су све песме старе.

„Пијем да је заборавим“.
И ту морам нешто да поправим.
„Пијем, ал не знам чему све то“-
То је то, е то је то!

То је, управо сазнање моје.
Ја знам „чему“ песници драги
нисте све о вину рекли.
У томе ме, ето, нисте претекли.

Ово још нико признао није
зашто се вино радо пије.
Па, ето, сада рећи ћу ја
пошто сам рујног већ попила.

Када се „румено“ мени пије
ништа ме не боли, ништа ми није.
Срце радосно поче да бије
и оно нешто црвено пије.

Образи бледи нагло ми румене,
па брзо пламте, на здраво личе,
а језик открије све тајне приче.

Засјаје моје зелене очи
кад ми се чаша вином наточи.
Загрлим неког од милина
кад гуцнем мало руменог вина.

Волим га кад мирно стоји у флаши,
још више кад се љушка у чаши.
Волим га што ми лице
румени и гори,
што уместо мене проговори,
трему расточи,
у капи разбије,
шапне ми шеретски:
„Ма, ништа ти није.“

ГРАНА РАДОНИЋ
чланица литерарне секције клубова „Љубитељи лепе речи“

Рођена је 1946. године у Сивцу, код Сомбора. Завршила је гимназију у Сремским Карловцима и радила је у Српском народном позоришту све до своје 45. године, када одлази у инвалидску пензију након више срчаних напада. Нарушено здравље иницирало јој је потребу за писањем и активним учешћем у друштвено-политичком животу Града Новог Сада. Добитница је бројних признања и са спортских такмичења и из области добровољног ватрогаства, као и бројних литерарних награда. Геронтолошки центар „Нови Сад“ доделио јој је Признање за учешће на литерарном такмичењу 2021. године, као и Клуб за старије и остареле Центра за социјални рад у Параћину. 2006. и 2007. године освојила је Сребрну повељу, а 2008. године Златну повељу на Међународном фестивалу песника и поезије у организацији Удружења инвалида за културу „Културни клуб Војводине“, а 2013. године КУД пензионера „Исидор Бајић“ доделио јој је треће место на литерарном такмичењу.

Жар љубави

Твој ми корак разум мути,
а твој поглед свуд ме стиже.
Срце хоће да излуди
кад прилазиш мени ближе.

Кад ме твоје усне дирну
и пренесу жар љубави
желим да ноћ вечно траје,
да се време заустави.

Све док срце утопљаваш
са пољупцима врелим твојим,
са усана рај земаљски
прелива се бићем мојим.

Два, три пута синоћ заспах...
Редовно ја тебе снивам.
Разум си ми однео,
те ја и будна с тобом бивам.

НЕВЕНА УРДАРЕВИЋ
корисница Дома Лиман

Дошла сам у дом пре пет месеци и јако сам задовољна овде. Једино бих волела да се замене доручак и вечера. Тежа храна да се даје за доручак, а не увече. Дружимо се у дому, свако нађе своје друштво, оног ко им одговара. Поред дружења идем и на хор, певамо и плешемо кад су неке прославе. Јако је било лепо организована прослава Дана вина и љубави у дому. Волим и поезију. Допала ми се песма Доминкина, коју је прочитала на отварању осмомартовске изложбе. Она уме тако срцем да одрецитује да ме је дирнула јако. Сви су се одушевили. Ако буде прилике да се укључим негде још ја ћу се укључити колико ми могућности дозвољавају. Ићи ћу радо и на излет са вама када будете организовали. Све у свему, добро је.

СТЕФАНИЈА ТРИФУНАЦ
корисница Дома Ново насеље

Мени је јако лепо у дому. Прија ми и смештај и друштво. Могу да бирам са ким ћу се дружити. Увек нађем неку занимацију. Ни једног момента овде није досадно. Смештајем у апартману сам потпуно задовољна, као да сам у мом стану. Исхраном сам, такође, задовољна. Деца ме обилазе, нису ме занемарили. Имам леп однос са запосленима, а то зависи и од мене, мог понашања, мог начина приступа људима. Ви имате исто тако леп начин приласка људима, што је нама врло битно. Преко дана доста шетам, волим да гледам филмове, да се дружим, певам код Вас у хору и волим да идем на излете кад организујете. Задовољна сам са свим и немам, апсолутно, никакаве примедбе.

ДРАГО ЈУРИШИЋ
корисник Дома Футог

У дому сам, тек, пет месеци и задовољан сам уопште са свим. Једино бих волео да се храна мало побољша и чуо сам да се ради на томе. Радно сам активан, помажем у намештању трпезарије, чистим двориште, крчим грање, одржавам улаз у дом. Укључио сам се у активности радне терапије, па бацам пикадо, плочице, играм карте. Дружим се, имам доброг цимера. Чуо сам да доводите и песнике у дом и ја волим да читам, али највише верску литературу. Истакао бих да сам задовољан посебно младим особљем, који су увек насмејани и расположени за разговор. За нас старије је и најважнији тај осмех.

Радна терапија
Дома Ново насеље